	Obsah	Strana
	O křesťanské svobodě	1
	Z jednání staršovstva	2
	Ekumenická bohoslužba za krajinu v Suchdole	3
	Ze synodu naší církve	4
	Může za to jen modlitebna?	8
	Korespondence Bohuslava Reynka	9
	Kalendář k výročí	11

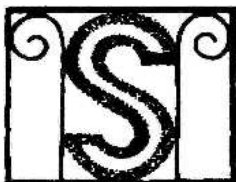
O křesťanské svobodě

Vzpomínám si, že brzy po „sametové revoluci“ v r. 1989 jsem viděl v televizi diskusní pořad, jehož se účastnili zástupci různých církví. Mluvil tam také nejmenovaný kolega, který řekl, že podstatou křesťanské zvěsti je svoboda. Jako doklad uvedl příběh o vyvedení Božího lidu z egyptského otroctví. Velmi se mi to líbilo. Ale je to jen půl pravdy a jak známo, půlka pravdy může také lhát.

Co je to vlastně svoboda? Mnozí svobodou rozumí možnost dělat si, co se jim zlíbí. Chovat se „jak utržení ze řetězu“. Jiní rozumí svobodě jako možnosti volit. Nikdo mě už nenutí, abych byl v jediné pravé, spasitelné straně, abych volil národní frontu atd. Mám svobodu volby. To je něco opravdu velmi podstatného, abychom mohli žít důstojným a v pravdě lidským životem. Musím však povědět, že v Bibli se o svobodě píše v jiných souvislostech. Druhá kniha Mojžišova, která obsahuje vyprávění o vyvedení z otroctví, je koncipována tak, že začíná popisem života v otroctví a končí nikoli vyvedením z otroctví, nýbrž svobodnou bohoslužbou. Hospodin nevyvádí svůj lid z Egypta jen proto, aby měl možnost svobodně volit, a už vůbec ne proto, aby si dělal, co se mu zlíbí. Exodus vypráví o vyvedení Izraele z otroctví ke svobodné službě Hospodinu. Tato služba se připravuje na hoře Sinaj, když Izrael dostává Desatero Božích přikázání a pokračuje instrukcemi, jak Bohu sloužit kultem. Celý Exodus končí tím, že Izraelci konají bohoslužbu; Mojžíš koná to, co má, a stánek úmluvy přikryje Hospodinova sláva. Hospodin sám se stává pastýřem a vůdcem lidu. Stejně tak je tomu i v Novém zákoně. Ježíš Kristus nás osvobozuje od hříchu, abychom umírali hříchu a byli živi Bohu. Apoštol Pavel pak totéž v epištole Galatským vyjádří paradoxem: jsme svobodni, abychom v lásce sloužili jedni druhým.

A tak bych výrok kolegy, že podstatou křesťanství je svoboda, doplnil. Podstatou křesťanství je osvobození ke službě Hospodinu skrze Ježíše Krista.

Petr Hudec

Z jednání staršovstva

– čtvrtek 5. 6. 2014 v 19,00

- 21. 6. Svatba Jany Mostecké v Libiši a 11. 7. svatba Aničky Jiříčkové ve Velké Lhotě
- dozorčí rada Diakonie Stodůlky jednala o slučování středisek za účasti p. ředitele Hašky – důvodem je, že středisko ve Strašnicích je příliš malé na samostatnou existenci
- ve středisku ve Stodůlkách začne realizace nové přístavby, již byl proveden rozpočet a probíhá výběrové řízení
- MČ P13 nabídla k odkoupení prostor, kde je v současné době dílna
- přípravy oslav 20. výročí střediska 19. – 20. 9. - s. D. Caldwellá je členem přípravného výboru oslav 20. výročí střediska, požádala o spolupráci faráře i členy sboru, nabízí možnost dopravy starších členů ze sboru do střediska Diakonie mikrobusem, bude nutné pozvat někoho ze SR, hlavní program proběhne 20. 9., 19. 9. bude Den otevřených dveří
- sbírka na JJ Kč 70 700,- Kč (na seniorátním shromáždění JJ se bude jednat o žádostech z Hořovic, Radotína – oprava fary, Škvorce – oprava kaple), delegátem shromáždění je za náš sbor s. Uhlířová
- na Svatodušní neděli proběhne sbírka na Diakonii – dobudování MŠ česko-německé v Chebu
- sbírka Solidarity sborů bude vykonána 22. 6. (z fondu čerpají slabší sbory na úhradu personálního fondu)
- dosud vybrány příspěvky na Kongo ve výši Kč 42 900,- Kč
- informace ohledně kotelny – návštěva br. faráře u br. Straky – nabídka ze strany sboru, že budeme požadovat příspěvek na realizaci nového kotle ve výši Kč 100 000,- Kč, sami si vybereme kotel a regulaci topení, sami si vybereme firmu a celé zrealizujeme, SR pouze poskytne část nákladů (celkové náklady na realizaci očekáváme cca Kč 150 000,- Kč)
- obdrželi jsme úmrtní oznámení O. Kellera
- máme k dispozici letáky ohledně oslav 600. výročí vysluhování podobojí 12. 10. 2014 a 600. výročí upálení MJH 2015 – uvažujeme o tom pozvat historika oboru husitství a uspořádat komentovanou vycházku po stopách reformace v Praze
- pozvánka na pietní shromáždění popravy 27 českých pánů v sobotu 21. 6. 2014 v 17:00 hod.

- byly podány informace presbyterů pověřených hledáním faráře – proběhne další kolo oslovení farářů, do současné doby jsme neobdrželi pozitivní reakci na naše nabídky.
- prodloužení platnosti domény „Bienále pro Diakonii“ – registrace platí vždy na jeden rok, je třeba ji obnovovat, ročně je třeba zaplatit 1 200,- Kč
- br. Androchowicz je v současné době v nemocnici, nemůže již být doma sám, jeho dcera Daniela Bursová požádala o pomoc při jednání se střediskem v Krabčicích
- br. Heller podal několik informací z jednání 33. synodu (zrušen sbor v Hraběticích, zrušení pastoračních pracovníků bylo odloženo, PF na příští rok byl stanoven ve výši 85 200,- Kč)
- s. Študentová podala informaci o sboru v Hlinsku, kterému jsme poskytli dar, situaci vidí pozitivně
- v příštím roce náš sbor oslaví 50. výročí samostatnosti – bude třeba vybrat termín oslav, vybrat členy přípravného výboru, pozvat br. synodního seniora (zajistí br. farář), budou pozváni faráři, kteří ve sboru působili – za členy přípravného výboru byli navrženi: br. Světlík, br. Prosek, s. Růžková, s. Tichá, br. Hlavsa, br. Z. Susa (br. Prosek bude koordinátorem výboru)
- zemřel br. farář Amos Tejkal

Ekumenická bohoslužba za krajinu v Suchdole

V sobotu 24. května se konala již sedmá ekumenická bohoslužba za krajinu na zahradě nad Sedleckými skalami. Kázáním letos posloužil kněz a přírodovědec P. Matůš Kocian z Českého Brodu, který je také pověřen duchovní správou ČZU v Praze.

Zde je ve zkratce kázání, v němž zazněla kazatelova bezprostřední zkušenost z Kazachstánu, kam se jako zanícený přírodovědec vypravil za sběrem brouků: „Taková hájovna je zkušenost, kde si uvědomíte, kolik nesamozřejmých věcí považujeme za samozřejmost ... tam si uvědomíte, jak pro nás příroda a bohužel i její ochrana je pouze romantika. Přednáší se a káže, co všechno by se mělo dělat pro změnu životního stylu. Jenže po několika dnech pobytu v opravdové přírodě by se většina z nás s úlevou vrátila do bezpečí městského západního bytu s veškerými civilizačními vymoženostmi. ... Žít v souladu s přírodou a krajinou člověk zkrátka neumí, je nastaven k tomu, aby s ní žil v konfliktu v napětí. K ekologickému způsobu života může být jedině donucen okolnostmi nebo se do něj narodit, jinak si jej sám, až na nepatrné výjimky, nezvolí. Přírodu máme rádi, ale jen do určitých mezí, do chvíle, kdy nás neomezuje a neohrožuje. Vyjadřují to i biblické texty: na jedné straně krása polních lilí a nebeského plectva (Mt 6,28), na druhé straně tvorstvo trpící a sténající, toužebně očekávající vysvobození k plnosti bytí v Bohu

(Řím 8,19). Příroda, to není jen romantika a krása, ale také boj o přežití, bolest a umírání. Pochopení této stránky života může člověka uvést do souladu s trpícím stvořením, naznačit souvislost stvoření a Krista na kříži a ukázat tak cestu, jak máme pro ostatní tvorstvo, pro přírodu a krajinu žít. Žít nikoli jako destruktor, ale jako jeden z členů biotického společenství země, nebo řečeno náboženskou terminologií, žít jako jeden z tvorů, stvořených navíc k obrazu Stvořitelovu. ... Co můžeme pro dobro stvoření udělat? My, západní romantici, kteří už nevědí, jak skutečná příroda vypadá, jsme asi odsouzeni k tomu, abychom se snažili zachránit aspoň její zbytky ... příroda v konfrontaci s lidskou kulturou už není přírodou, avšak i ty její zbytky jsou natolik cenné, že stojí za to je zachránit. Možná tyto zbytky přírody jsou oněmi posledními pomyslnými cihličkami ve stavbě biosféry, na nichž stojí rovnováha. Ty když odstraníme, stavba se nezadržitelně zhroutí. Naše uvažování většinou končí v pocitu marnosti, že obyčejný smrtelník může ovlivnit jen pramálo. Lepší než propadnout oné marnosti je dělat to, co právě zde dnes děláme. Modlit se, aby generace, které přijdou po nás, byly připraveny, až příroda vypne elektřinu a zavelí: „Zpátky na stromy, či spíše pod stromy“. Modleme se, aby ještě nějaké stromy byly.“

Hostem následné besedy byl Jiří Sádlo z botanického ústavu AV, který přilákal řadu účastníků (sešlo se nás kolem 70). Začal tím, že pod svýma nohama určil rostlinku rožce rolního, a usoudil, že zahrada byla dříve polem, což naši hostitelé, manželé Fetrovi potvrdili. Jeho vystoupení bylo nabitě energií a elánem, které dovedl předat dál. Tato část našeho setkání však už byla uspěchaná, lidi s obavami sledovali zatahující se oblohu, po včerejším zničujícím krupobití to bylo pochopitelné. Řada lidí se stejně vydala na plánovanou komentovanou procházku Kaňonem Vltavy u Sedlce, jedné z oblastí Natura 2000, ale po chvíli ji pan Sádlo rozpustil, neboť obloha vypadala příliš hrozivě. Ti kdo zůstali na zahradě, bleskově uklidili stany a lavice, škoda, že to nikdo nenatočil. Bouřka se nakonec Sedleckým skalám vyhnula, všechno bylo sbaleno a ani se nám nechtělo rozcházet.

Datum příští bohoslužby jsme stanovili na sobotu 23. května 2015. Zapsal si je do svého diáře poutník Petr Hirsch, který se minulý týden nečekaně objevil na Suchdole a se svými přáteli u kaple sv. Václava zasadil buk, jeden „strom míru“ na své pouti kolem světa. A to by byl další dlouhý příběh.

Anna Hejlová

Ze synodu naší církve

Ve dnech 29. 5. až 1. 6. se na Vsetíně sešel 33. synod naší církve ke svému 4. zasedání. K vystoupením, která vyvolala velký zájem a diskusi, patřil příspěvek seniorky ústeckého seniorátu sestry Marty Vlkové Šerákové, farářky sboru v Chotiněvsi (už od roku 2001), který si s výslovným laskavým svolením autorky dovoluji přetisknout v našem dejvickém sborovém zpravodaji. I díky tomuto textu

a diskusi, kterou spustil, byl rok 2015 vyhlášen synodem „rokem ústeckého seniorátu“.

Po publikaci prohlášení mimořádného zasedání 33. konventu ústeckého seniorátu (konalo se 29. března t. r. v Litoměřicích) na téma vědomí sounáležitosti a solidarity sborů naší církve (můžete si ho přečíst na Evangnetu) jde o další výrazný příspěvek k diskusi o budoucnosti naší církve, pochopitelně z jiné, než „pražské“, perspektivy.

Daniel Heller

Sestry a bratři, měli jste možnost přečíst si výzvu našeho mimořádného konventu a snad jste tak i učinili. Jenže přečíst a pochopit, proč tu tento text je, jsou dvě různé věci. Uvědomila jsem si to na jednání naší teologické komise po slovech: „To je na synodu pořád, ústecký seniorát potřebuje pomoci a pražský seniorát konstatuje, že by se pomoci mělo a že by pomoci mohl, tak si to mezi sebou sami vyřešte.“ Proč je tu tento věčný „evergreen“? Lze to vyřešit takto jednoduše? Zřejmě nejde, protože jinak by se tak už stalo. Je v tom víc než jen podpora prostředků personálního fondu, ať je předpis na jedno farářské místo 81 000 Kč nebo 300 000 Kč. Je v tom víc, než jen otázka, jak vyřešit hospodářskou soběstačnost, dokonce nejde ani jenom o správní soběstačnost sboru, jak se možná po mém přehledu bude zdát. A možná celá začínající transformace naší církve otvírá dveře, na které se někde už roky tluče.

Takže tento „severní pohled“ berte prosím jako reflexi člověka, který již: - půl roku sleduje a řeší dění v seniorátu z pozice seniora, - 13 let pracuje na jednom takovém sboru, - 40 let v tomto seniorátu žije. A který by Vám chtěl: - předat informace, které byste měli vědět, když budete rozhodovat, - nabídnout výhled, který by snad mohl být i reálný.

Dovolte mi trochu suchých faktů o Ústeckém seniorátu:

Obsazenost sborů: 2x neobsaditelný sbor, 2x prázdný sbor, 2x sbor, který hledá faráře, ale na sboru je jako výpomoc na 50% důchodce, 2x sbor s farářem v důchodu, 1x sbor, kde farář do roka bude končit, 1x sbor spravovaný správní komisí.

Pouze 4 sbory s výhledem faráře na dva roky a více, 1 sbor je nyní zatížen tím, že kazatelka plní navíc povinnosti seniorky, 2 sbory jsou obsazeny krátce, teprve půl roku, 1 sbor je bez různých „ale“. Poslední dva krátce obsazené sbory hledaly faráře dlouho, jeden 10 let (vypomáhal předešlý farář až do nástupu nového), druhý 4 roky a kurátor sboru prohlásil, že to již bylo nad jeho síly.

Resumé: Pouze 4 sbory ze 14 mají dvou- a víceletý výhled. Přitom víme, že obsazení sboru většinou není otázka jednoho roku.

Zdroje na pokrytí současné výše příspěvku do personálního fondu:

- pronájem a salár: 5 sborů, - salár a administrace: 2 sbory, - pouze salár: 2 sbory, - salár a jmění sboru z prodané nemovitosti: 1 sbor, - salár a fond solidarity: 1 sbor, příspěvek nepokryje 1 sbor.

Resumé: Stav financí je špatný a s tím souvisí výhled sborů, že by se mohly v dohledné době rozvíjet. Apel na vyšší obětavost už přestává být mnohde funkčním řešením, protože výše saláru „na hlavu“ je o řád vyšší, než je celocírkevní průměr a salár brzo dosáhne svého „stropu“. Všechny sbory pracují dlouhodobě na krizovém scénáři, některé žijí na dluh. Víme, co s firmou a s rodinou dělá dlouhodobá ekonomická krize.

Specifika sborů a jejich návštěvnost: 7 sborů ze 14 sborů seniorátu se nachází v okresních městech. Rozložení obyvatel je takovéto: - 5 sborů je ve velkých městech s 50 000 – 100 000 obyvatel, - 5 sborů ve městech s 10 000 – 30 000 obyvatel, - 2 sbory v malých městech, - 2 sbory jsou vesnické.

Paradox 1: Počet účastníků bohoslužeb je průměrně 20 – 40 členů sboru (je zvláštní, když není vidět rozdíl mezi vesnicí o 100 obyvatelích a městem o 100 000 obyvatelích).

Paradox 2: Počet účastníků na bohoslužbách je paradoxně nejnižší jednak na maličkém venkovském sboru, který je již prakticky neobsaditelný, který se však vzmohl k opravě kostela i varhan, jednak v severočeském krajském městě, kde farářka sice je, ale sbor nutně potřebuje revitalizaci. Není tam dokonce ani funkční staršovstvo.

Jiná specifika: - Církev v Sudetech má v důsledku poválečné výměny obyvatelstva společenský kredit na úrovni jen nevlídně tolerované nenormální a nepřizpůsobivé skupiny. O církev jako instituci se zde nelze opřít, ani u obyvatel ani u místních institucí. - Je zde špatná „církevně-správní gramotnost“ (málokteré staršovstvo je kompetentní zastat správu sboru, to, co neví farář, jenom výjimečně ví někdo ze starších. A to, že někteří faráři opravdu neví, také není neobvyklé. - Možná jste si všimli, že místo 4 synodálů jsme tu z našeho seniorátu jenom tři. Je to důsledkem přetíženosti prací i zodpovědností. Ta společně se ztrátou naděje v lepší budoucnost někdy způsobuje, že běžné obtíže ve sboru skončí rozkolem. V tomto měsíci nám v jednom týdnu rezignovali v seniorátu dva kurátoři. - Nelze najít žádný společný jmenovatel funkčnosti sborů. - Nechávám bez komentáře, že seniorkou tohoto seniorátu je matka 4 malých dětí.

Zkrátka: tento seniorát už pomalu směřuje ke správní komisi celého seniorátu. Po tom všem byste mohli říct, to už nemá cenu - se tam nějak angažovat.

Proč to jako seniorka nezabalím?

1) Protože je prostě nutné se v tomto kraji angažovat (pro věřící, pro „hledáče“, pro potřebné), ale hlavně: církev je v tom krásném, avšak sociálně nemocném kraji nositelkou hodnot, které společnosti nikdo jiný nedá. Když tu církev jako taková vyklidí pole, zradí své poslání.

2) Nízký společenský kredit církve někde být povolna, ale přesto, stoupá (svatby, pohřby, křty, pozvánky k účasti na společenských akcích). Pořádá-li farář s hrstkou lidí nějakou alternativní akci, přivede to klidně 100 i 500 účastníků. S tím souvisí i spojení víry a práce navenek, např. v podobě Diakonie ideální. Existují

i jiná církevní sdružení, např. školky.

Kde je církev činná směrem do společnosti, tam se vedle saláru a sbírek členů sboru (které spíš klesají či stagnují s počtem členů sboru) začnou objevovat (a dokonce zvyšovat) i dary „mimocírkevních“ lidí. Mecenášů, kteří třeba nechťejí být v církvi, ale chtějí věc církve podporovat, protože ji začínají vnímat jako důležitou.

Jednoduše řečeno: Kde je farář, něco se děje, kde se něco děje, jsou lidé, kde jsou lidé, jsou i peníze. Ale nedělejme si iluze, že se stanou „praktikujícími“ evangelíky.

3) Sborny mají nemovitý majetek. Naprostou většinou původně německý - při jeho nabytí se církev v 50. letech zavázala, že jej bude spravovat. Hodnocení toho, jak svůj slib plníme či neplníme, nechávám na Vás. Tohoto majetku se dá využít i při přechodné krizi sborů jako potenciálu k aktivitám Diakonie či k jiným pomáhajícím aktivitám a také k pronájmům. Kdy má vlastně církev růst a být prodlouženou rukou Boží ve světě, když ne v době, která je svobodná, má příležitosti a dokonce má peníze. (Někde lze dosáhnout na granty, perspektivně snad i na církevní náhrady.)

4) Velká města nabízejí nemocnice a další zařízení, kde by farář mohl mít paralelně s povoláním na sbor další místo. Široké pole působnosti pro práci duchovních nabízí Diakonie a charitativní práce obecně.

5) A kde beru tu jistotu, že toto vše může být funkční a že již není pozdě? Do seniorátu přišli dva noví faráři a hned se nám dýchá líp. A o tom, že jsme jako seniorát akceschopní, svědčí i prohlášení našeho konventu. Ukazuje, že se ještě cítíme součástí církve a chceme jí být. Prohlášení vzniklo z mimořádného konventu, který vznikl jako reakce na promýšlení strategie pro budoucnost. I to o něčem svědčí. Kolik mimořádných konventů jste kdo zažili? Možná mimořádný synod, když šlo o hodně. Nejen o peníze, ale o budoucnost. Třeba nám nejde jen o peníze, ale o budoucnost.

6) A ještě otázka Vám, kteří jste odjinud: Není možná dění v tomto seniorátu předzvěstí, kam společnost směřuje a co v ní bude třeba? Který seniorát může říci, že se ho to týkat nebude? Co se tedy zdá být řešením pro náš seniorát?

Řešení a strategie? S pomocí celocírkevní koncepce (finanční prostředky a lidské zdroje) se pokusit obsadit co možná největší počet i zdánlivě neperspektivních sborů, třeba jen částečným úvazkem. A paralelně vytvářet možnosti dalších úvazků pro kazatele ve střediscích Diakonie, ve věznicích, v nemocnicích či jinde. Je to lepší varianta než slučování sborů. Celocírkevní finanční i znalostní („know how“) podpora vedených a kontrolovaných projektů farářských míst i rozvíjení dalších projektů. (Když to učíme v Africe, proč by to nemohlo být funkčním modelem i v tomto pásmu Evropy v ČCE?)

Ostatní podpora: - Jasná misijní koncepce. - Systém vzdělávání laiků a presbyterů pro práci na sboru (tam, kde není farář, duchovní „základna“ končí,

tam, kde není staršovstvo jako tým, končí farář). - Větší možnost pro pružný operativní „zásah shora“ v našich řádech. Zkrátka: Mít dobře promyšlený „protipožární systém“ a „funkční hasící přístroje“.

Na závěr to všechno shrnu obrazně: Do lodi jménem ČCE ze severu teče a jsou zde možnosti: 1) zbavit se této části lodi, 2) „lepit to“, 3) udělat generálku, aby se díra vzhledem k tomu, kudy plujeme a co vezeme, neudělala brzo i někde jinde.

Martina Vlková Šeráková, farářka v Chotiněvsi a seniorka ústeckého seniorátu

Může za to jen modlitebna?

Modlitebny dejvického sboru měly vždy poněkud divný tvar. Stará ponurá modlitebna ve Wuchterlově (Kujbyševově) ulici nejen že byla utopená pod úrovní chodníku, ale byla to také pěkně dlouhá „nudle“. Nynější modlitebna ve „Wintrovce“ je sice rovněž v suterénu, působí však vesele, poněvadž pestrobarevnými okny proniká dovnitř dostatek světla. Má však nezvyklý tvar „věčka“ - to znamená, že má dvě ramena, která se sbíhají do špičky, což se může stát příčinou menších zádrhelů. (Když ale vznikal projekt této sklepní prostory, nebylo možné jiné řešení.) Přesto však zachovává něco ze starých tolerančních kostelů – totiž, že všichni posluchači směřují čelem ke kazatelně. (Tak to bylo třeba na bývalé Hrubé, nyní Velké Lhotě na Valašsku, kde působil farář a spisovatel Jan Karafiát.)

Jenomže u nás v Dejvicích, i když se všichni díváme při bohoslužbách na kazatele, nejsme na tom všichni stejně. Věčkovitá symetrie modlitebny není totiž dokonalá, a tak je jedna část zvýhodněna, zatím co druhá má drobné vady. Sedím v oné „šizené“ větvi a uvědomuji si tři nedostatky. Především: Je zde hůře slyšet. (Ale to možná souvisí v mém případě s chátrajícím sluchovým ústrojím.) Dále: Kazatelé nás málokdy obdaří svým pohledem. Konečně: Také presbyteri zřejmě podceňují naši stranu, a tak se jejich sdělení a apely nesou směrem k posluchačům kolem varhan (jež jsou samozřejmě také umístěny ve zvýhodněné části modlitebny.)

Tyto připomínky nejsou ovšem míněny zas tak úplně vážně. Závažnější je fakt, že posluchači ze dvou křidel naší pěkné modlitebny se navzájem neznají! Opravdu!!! Znovu a znovu se přesvědčuji, že se dokonce neznají ani ti, kdo chodí na bohoslužby pravidelně už dlouhá léta. Opravdová přátelství se navazují spíše mezi bratry a sestrami, kteří se zúčastňují schůzek některé menší sborové složky (kávová parta, Klub poznání, biblické hodiny a Křesťanská služba, mládež a pěvecký kroužek atd.). Latinsky se tomuto jevu říká „ecclesiae in ecclesia“, církvíčky v církvi. Není pak divu, že si takto spřátelené duše znovu a znovu nadšeně pochvalují, jak srdečné společenství vládne u nás v Dejvicích.

Jak však popsat protiřečící situaci, že v témž shromáždění, kde léta sedím já, existují pro mne lidé, o nichž vůbec nic nevím? A kde hledat řešení? Nejprve mne

napadlo zdánlivě výstižné biblické slovo: „...at' neví tvá levice, co činí pravice...“ (Mt 6,3) Toto řešení jsem však zavrhl jako strašně sobecké, a proto nepoužitelné. Později se mi vybavil další biblický citát, rovněž z oblasti anatomie: „...Oko nemůže říci ruce: Nepotřebuji tě! Ani hlava nemůže říci nohám: Nepotřebuji tě...“ (1 K 12,21) Ale to také nepřichází v úvahu! Vždyť by mohlo vyznít jako kritika, že nám ti, které neznáme, mohou být ukradeni. Nakonec mi na mysl připadl zcela nebiblické návrh: Co kdyby se dala do sborových oznámení výzva: „Chcete-li se blíže seznámit s bratry a sestrami z druhého křídla modlitebny, pojed'te s námi slézat alpské vrchy!“ Velmi moudrá rada, ale nikoli pro sešlé kmety s francouzskými holemi.

A tak jsem nic pořádného nevymyslel. Napadá vás snad něco lepšího? Neváhejte to doporučit! Jde přece o to, abychom se znali i s těmi, kdo sedávají „za rohem“. Na modlitebnu však nesvádějme vinu, ta za nic nemůže. Vždyť cihly nemají svědomí!

heda

Nakladatelství Karolinum vydalo v Praze roku 2012 titul

Korespondence Bohuslava Reynka.

Kniha čítá 860 stran, takže rozhodně vydrží čtenáři, pokud čtenář vydrží, na delší dobu. Ačkoli jsem se musela „přetrmáčet“ přes prvních stopadesát stran, kdy si mezi sebou Bohuslav Reynek a Josef Florian vyměňují doplňující informace o volbě autorů, překladech, ilustracích, grafické úpravě i počtu výtisků připravovaných knih, zbývající část knihy mě za trpělivost odměnila.

(16. 6. 1933, str. 239 - pozvání pro J. Floriana: „...Kdybyste tedy k nám měl cestu (do Petrkova), potěšíte nás. Psi nejsou zlí, a ještě k tomu jsou uvázáni.“)

Dojemná je korespondence mezi Reynkem a rodiči:

(31. 12. 1928, str. 408: „...Šťěstí, že máme malého Daniela (prvorozený syn), ten nás obveseluje – už hezky sedí, udrží se sám, když mu pomůžeme posadit se – a potom všechno dvojnásob obdivuje. Je opravdu roztomilý a všechno jej baví. Třeba když mu žertem foukáme do obličeje, má takovou radost, že se zajíká smíchem a očka se mu blýskají jako kočce. Nebo když mu házím peřinku, kterou se přikrývá, na hlavu: hned do ní kope, až si ji stáhne do obličeje – a pak se na mne dívá, abych začal znova, a nohy mu jdou jako mlýnek. Chybí mu jen, aby mluvil - ale však to přijde.“),

hlavně tatínkem:

(popis tatínka, str. 235: „...Je mu skoro 80 let, paměť už mu špatně slouží a je stále úžasně mrzutý.“), budoucí manželkou Suzanne Renaud a začínajícím vydavatelem Janem Václavem Pojerem:

(7. 8. 1930, str. 444: „...Jinak nic nového u nás; maluji a kreslím, ženě přibývá básní, Daniel napodobí všechny hlasy domácích zvířat, Jiřík se začíná stavět na nohy. Vašemu pěknému psíku utrhli ocas spojenými silami, tak už nejezdí, Jiřík ho má ve

své ohradě; Daniel jím po té degradaci pohrdl, raději točí na dvoře žentourem, sedá si do zásuvek, jež vytahuje na zem, nebo leze obut do kastrolů, jež se rozměrem k němu hodí a propůjčují. Ovšem se zakročí, ale autorita přichází pozdě.“)

Dalšími dopisovateli jsou: Josef Richard Marek, Otokar Březina, Josef Čapek, Vlastislav Hofman, Josef Blatný, Vlastimil Vokolek:

(Reynek Vokolkovi, 10. 12. 1948, str. 488: „...Milý příteli, opravdu jste mne potěšil těmi poutními dřevoryty. Je v nich mnoho poezie, dovedl bych se na ně dívat celé hodiny. Nevím, jestli jste si všiml, že značná část z nich, a ty nejlepší, jsou od téhož rytce. (Narození Páně, Rozmluva s Nikodémem, Svatba v Káni, Vyčištění chrámu atd.) Ten nedělal podle předloh, je to vymyšleno samostatně, s kouzlem, a řemeslně pěkně ovládnuto. Někteří z těch rytců se jaksi snažili o „jemnost“ ocelorytin a má to zvláštní půvab. Také je tam napodobenina gotického dřevorytu (nevalná) – Kristus Pán se džbánem na dlažbě, hrubou aureolou a velikými krůpějemi krve. Pak je tam jakýsi nešika podřadný – Svatba v Káni a Nanebevstoupení s šlápotami. Velmi pěkné jsou svatě Anny a sv.Jan č. 2. – ten světlý. Měl byste teď honem vydat také nějaké „světské“, s polními pracemi a řemeslníky, vraždami a milenci.“),

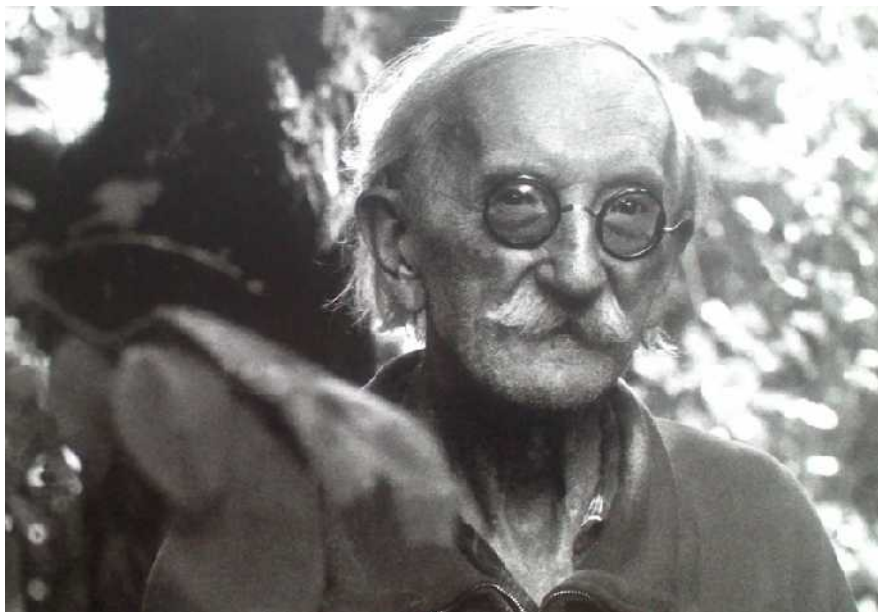

Foto Jiří Škoch

Georges Bernanos, Max Jacob, Jean Giono, Jan Franz, Zdeněk Řezníček, Jan Zahradníček, František Halas, syn Jiří, Tereza Tichá Sumová, Vladimír Holan, Oto Janeček, Jiří Kolář, Otto František Babler, Jaroslav Med, Jiří Šerých, Jarmila Mařanová, Jiří Němec, neteře Klára a Zdena.

Knihy je velmi dobře uspořádaná. Jednotlivé osobnosti jsou pojaty jako ucelená kapitola, časově vzestupně, též podle toho, co se z korespondence zachovalo. Vysvětlivky i překlady nalezneme v zadní části knihy rozdělené podle kapitol věnovaných jednotlivým dopisovatelům.

Korespondence je krásně vyvedená typograficky.

Jediná maličkost s kterou se milovník četby vleže musí vypořádat, je váha a velikost knihy.

Eva Javornická

Kalendář k výročí

V příštím roce si připomeneme 90 let od založení kazatelské stanice ČCE v Dejvicích a později samostatného sboru. S manželkou jsme se rozhodli k tomuto výročí uspořádat a vydat stolní kalendář na rok 2015 s archivními černobílými fotografiemi (1937-1986). V případě zájmu o kalendář je možné jej objednat na adrese jehlav@tiscali.cz, nebo přímo u br. Hlavsy. Podle počtu kusů pak koncem září zašlu objednávku do tiskárny.

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 26. 8. 2014.

Zářijové číslo vyjde 31. 8. 2014.

Kalendář na červenec a srpen 2014

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	29. 6.	D. Henych
	6. 7. s VP	P. Hudec
	13. 7.	A. Hudcová
	20. 7.	P. Hudec
	27. 7.	P. Hudec
	3. 8. s VP	A. Hudcová
	10. 8.	P. Hudec
	17. 8.	G. Frey Reininghaus
	24. 8.	MUDr. Z. Susa
	31. 8.	P. Hudec
	7. 9. s VP	P. Hudec
Biblická hodina	Po prázdninách	
Děti	Po prázdninách 3. – 10. 8. Pobyt s dětmi ve Strměchách	
Mládež a dorost	Po prázdninách	
x-cátníci	Po prázdninách	
Sbor Naši pěvci	st 23. 7. v 18:30 - prázdninové pozpívání; 13. a 14. 8. - natáčení filmu Jan Hus	
Křesťan. služba	6. 7. a 7. 9. po bohoslužbách	
Klub poznávání	Po prázdninách	
Hodina pohybu	Po prázdninách	
Setkání s hostem	Po prázdninách	
Staršovstvo	Pondělí 11. 9. v 19:00	
Zpívání ve Stodůlkách	Po prázdninách	
Setkání maminek s malými dětmi	Zpravidla poslední čtvrtek v měsíci (více informací martasvetlikova@gmail.com)	

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Hencychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc

tel.: 222 360 437, hencychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Famí sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6

tel.: 607 622 358 (A. Hudcová), 721 141 691 (P. Hudec)

<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú 2400319773/2010